

Fra Nasjonalt Åndelig Råd til alle bahá'íer i Norge i anledning *Ayyám-i-Há* 177/2021

Vi bygger en sivilisasjon. Og vi vet det.

Ingen ting i overskriften er en selvfølge. Det er ikke selvsagt at vi bygger en sivilisasjon. Og det er slett ikke selvsagt at vi vet det.

La oss forklare tanken ved å referere til et tidligere medlem av Det Universelle Rettferdighetens Hus, Peter Khan. I en tale om *ridván*-budskapet 2009 sa han: *«Det virker for meg som bahá'í-troen, så vidt jeg kan se, er den første religionen som selvbevisst ser sin endelige hensikt i etableringen av en ny sivilisasjon.»*

Khan viser til at de tidlige kristne var opptatt av å overleve og dele Jesu budskap med jødene i Middelhavsområdet. De tidlige muslimene hadde særlig blikk for å fjerne hedenskap og ga ikke noe inntrykk av at de så for seg en blomstrende sivilisasjon med Bagdad, Cordova, Damaskus og Kairo. Vår religion, derimot, slår fast at målet er en ny sivilisasjon og formulerer sin strategi i forhold til det.

«Bahá'u'lláh er skaperen av en ny verdensorden, innstifteren av den største fred, inspiratoren til og grunnleggeren av en verdenssivilisasjon.»
(fra Grunnloven for Det Universelle Rettferdighetens Hus, jfr. Ruhi bok 8.3. del 6.)

Hvordan bygger vi en sivilisasjon?

For igjen å ty til Peter Khan; Han konstaterer at en ny sivilisasjon bygger på en grunnmur av forandring i oppførsel gjennom åndelig forvandling. Og han nevner noen konkrete byggesteiner:

- Vi ville ønske en praksis for personlig tilbedelse og samfunnstjeneste.
- Vi ville ønske at individene skulle delta i utforskning og anvendelse av guddommelig lære i det daglige, slik at vi kunne bygge en sivilisasjon på en fornuftig og konstruktiv måte.
- Vi ville ønske at det siviliserte samfunnet skulle være gjennomsyret av en følelse av nestekjærlighet i tjeneste for menneskeheten.
- Vi ville ønske å overføre de siviliserte verdiene til den nye generasjonen av barn og unge.

Så konkluderer Peter Khan:

«Hvis du er enig i at det er elementer i et rammeverk for sivilisasjon, så må jeg fortelle deg at du har gått i fellen min, for det jeg har beskrevet er elementene i kjerneaktivitetene i femårsplanen. Det jeg har referert til er ting som andaktsmøtene, instituttprosessen, studium av Ruhi-bøkene, fokus på tjeneste for menneskeheten, barneklasser, ungdomsklasser, juniorungdomsaktiviteter.»

Ser vi noen tegn til denne «sivilisasjonsbyggingen» i Norge?

Svaret er utvilsomt ja.

Tross koronapandemien øker antall kjerneaktiviteter og antall deltagere. I februar er det totalt 249 kjerneaktiviteter med til sammen 1233 deltagere. Av disse er 530 ikke bahá'íer.

Fordelt på de ulike aktivitetene er tallene i februar:

Barneklasser:	17 med 116 deltagere.
Juniorungdomsgrupper:	14 med 88 deltagere.
Studiesirkler:	69 med 307 deltagere.
Andaktsmøter:	149 med 722 deltagere.

Oslo-Akershus-området nærmer seg 3. milepæl. Statistikken viser gode tall; til sammen 90 kjerneaktiviteter med 475 deltagere.

I Buskerud er det så stor entusiasme, deltagelse, mottagelighet og bredde av aktiviteter at de mener det er realistisk å snart nå milepæl 3. Refleksjonsmøtet i området 21. februar skal konkret drøfte denne utviklingen.

Vestfoldsamfunnet har passert 2. milepæl. Det ble slått fast i et møte som Nasjonalt Åndelig Råd og rådgiver Sabà Mazza hadde med de lokale åndelige rådene i Holmestrand og Tønsberg 13. februar. En rekke forhold avslører områdets styrke; 16 kjerneaktiviteter (fem studiesirkler og 11 andaktsmøter), to lokale åndelige råd, systematiske refleksjonsmøter, høy prosent av bahá'ier som deltar i aktiviteter, mange som har gjennomført de høyere Ruhi-bøkene, flere hjemmebesøk, flere innflyttere, i gang med å starte barneklasse og juniorungdomsgruppe, fordypninger i De syv daler og Kitáb-i-Iqán, store bønn- og meditasjonssamlinger, bruk av kunst, musikk og natur for å berike og styrke det åndelige fellesskapet, sterke vennskapsbånd, aktiv nettside, stor omgangskrets med folk som deler interessen for åndelige spørsmål og verdier, gjestfrihet og omsorgsevne.

I alt er det seks områder som har nådd 2. milepæl og som dermed kan kalles et «intensivt vekstområde (IVP)» i Norge. Det er: Oslo/Akershus, Rogaland, Trøndelag sør, Vestland sør, Buskerud og Vestfold. Målet for femårsplanen som utløper ved ridván 20. april, er 9 intensive vekstområder i Norge + ett område som passerer 3. milepæl. Det Universelle Rettferdighetens Hus har slått fast, som følge av koronasituasjonen, at ettårsplanen fra ridván 2021 – 2022, kan benyttes for å oppfylle alle målene.

Hva er milepæl 1, 2 og 3?

Utviklingen i Vestfold viser at det er et mangfold av kvaliteter som markerer vekst og styrke. Det er altså et helhetlig bilde som vurderes. Men også tall gir en pekepinn på vekstprosessen, skjønt altså bare delvis:

1. milepæl:

«Selv om det på ingen måte er definitivt, er det nå forstått at en klynge med omtrent fem eller flere (kjerne-)aktiviteter kan sees å ha etablert et vekstprogram og bestått den første milepælen.»

2. milepæl:

«Områder med 20 eller flere (kjerne-)aktiviteter virker vanligvis på et intensitetsnivå som kan anses å ha bestått den andre milepælen og er dermed et intensivt vekstprogram (IVP).»

3. milepæl:

«Områder med 100 eller flere (kjerne-)aktiviteter har normalt tilstrekkelige elementer på plass for å ha passert den tredje milepælen.»

(Sitatene er fra årsrapporten til Nasjonalt Åndelig Råd i Storbritannia 2018.)

Milepælene markerer «punkter langs veien til fremtiden», står det i en nettartikkel om temaet. Det knytter nåtid til framtid, det lille til det som skal vokse til noe stort. Og det bringer oss tilbake til der vi startet. Til visjonen. Til byggingen av en ny sivilisasjon.

Men vil vi egentlig bli så store?

Er det ikke vel så behagelig å være 10 i det lokale bahá'í-samfunnet heller enn 100? Er det ikke best å ha sju i barneklassen snarere enn 70?

En slik tankegang stemmer ikke med verdens behov der «håp (er) blitt en bunnskrappt ressurs», ifølge budskapet fra Det Universelle Rettferdighetens Hus 25. nov 2020.

Det stemmer heller ikke med vekstens iboende DNA fra barn til voksen. Et oppsiktsvekkende brev om vekst ble skrevet på vegne av Shoghi Effendi til Nasjonalt Åndelig Råd i Australia og New Zealand. Brevet er datert 20. november 1951;

«Han føler sterkt at tiden er kommet til at de troende Australia og New Zealand reiser seg som en seierrik hær og sikrer oppnåelsen av sine mål i seksårplanen. De utgjør nå en av de sterkeste grupper av troende i verden og er på høyde med så aktive og veletablerte samfunn som Canada, Storbritannia og India. Deres ungdomstid i troen er over; de er nå voksne, og de må modent og oppriktig angripe de problemer som hører til med å oppfylle sin plan. Den behagelige tid med ungdommelig uansvarlighet, hvor de kunne betrakte de amerikanske og persiske samfunns arbeid som de sterkes prestasjoner, og som de selv ikke ble kalt til å kappes med siden de var for unge, er for evig avsluttet.»

(Sitert i Ruhi-bok 8.2., del 24.)

Med disse betraktninger ønsker vi hver og en god *Ayyám-i-Há* og en berikende faste!

Hjertelig hilsen,
Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Norge

Et par av kildene vi henviser til i brevet:

<http://bahaitalks.blogspot.com/2009/11/reflections-on-ridvan-2009-message-by.html>

https://bahaipedia.org/Milestones_in_growth

Om 1. og 2. milepæl, se også avsnitt 18 og 30 i 29. desember 2015-brevet fra Det Universelle Rettferdighetens Hus til konferansen for De kontinentale rådgiverne.